

ali pravzaprav: tega in onega za njegovo osebo, ampak le kot del občinstva, del stoglave glave...

In obenem je spoznala, da le ni vedno dosledna. Le prevečkrat se ji že dogodi, da se njene misli pri kom dalje časa ustavijo nego bi bilo mogoče, če bi prešel v vse njeno bistvo trden spomin, da je tudi ta človek in naj bi bil še tako zanimiv, samo del, atom, sestavina onega, čemur edino je hotela dati vsaj svoja mladostna leta: svetu.

In zazdelo se ji je, kako bi jo šele sedaj obšlo vse veliko spoznanje, da se tako tudi najlažje ohrani tako, kakršna je hotela preživeti svojo mladost: ne samo lepa, ampak tudi vesela in čista.

„To si torej dosegel!“ so se ji nevede premaknile ustnice kakor da s to samo besedo odgovarja Stegerju na vse one njegove današnje besede in vabila. „Jamo si mi kopal, pa sem stopila na griček, ki si ga nehote nametal!...“

In tak ponos se ji je zgnil v srcu, kakor da je ta griček v hipu zrastel v najvišji hrib vse naokrog in da stoji ona sama gori nad vsemi, kakor bela prikazen v dolgi, snežnobeli halji... (Dalje prihodnjič.)

MIRAN JARC:

OB TIHI VODI.

Uspavana od nizkih starih vrb,
ki z vetrom, kadar se ujame vanje
bolesti polno pesem zaječe —
tihotna reka spleta skrivne sanje.

Ves svet samotni je in zapuščen.
Nebo nad njim tak hladno in tak tuje —
A ko v večerih majevih nekoč
v akordih tajnih voda še valuje.

